

Heer, maak mijn hart ruim als de hemel...
Gelovig betrachte te mogen overvaren
naar de overzijde van de dood

DE HEER
Frans MOREAU

echtgenoot van mevrouw
Elisabeth DE BACKER

geboren te Zandbergen op 13 juli 1929 en
zachtjes in de Heer ontslapen in de H. Hart-
kliniek te Oudenaarde op vrijdag 26 novem-
ber 1982, gezalfd door de H. Sakramenten
van de zieken.

't Was of de laatste zomer vol zon met de
nakomende herfst dit jaar speciaal voor Frans
was gepland. Terwijl zijn handen jeukten om
te mogen werken, tintelde in zijn hart - bij
gedwongen rust - het sprakeloos roepen van
kleurrijk fruit en smakelijke groenten... In
dartele jeugd rondom hem en in bloemen
ontdekte hij sporen van Gods dansende voe-
ten. Hij beminde echte vreugde en plezier
en was de koning te rijk in zijn gezin.

Hoe heeft hij uit zorg en kommer om jeug-
dig geluk niet te smoren pijnlijk, slapeloze
nachten vol miserie verborgen. Nooit tevo-
ren ook gaf Frans zijn diepste gevoelens
bloot en onder een zeker masker wist hij
met ironie te spotten of kritisch een harde-
re toon aan te slaan om eigen gemoedsle-
ven te camoufleren of om anderen te testen.
Tot dat het uur der waarheid moest door-
breken, zoals voor hem, ook voor de ande-
ren. Tijdens ziekte kloeg hij pas, als ande-
ren het reeds merkten. Lang tevoren ver-
moedde hij, dat er voor hem geen lente meer
komen zou... Al wou hij lentehoop en bloe-
sem niet verstoren...

Onwankelbaar was zijn Godsvertrouwen en
overgave in geloof. Dit bleef ongeschokt

spijs wind en stormen. Kwam er een zekere
Godsdeemstering voor, hij maande zich-
zelf en omstanders "waakt en bidt". Meer
dan iemand van hem vermoedde, wist hij,
dat God verkoos te leven in 't heiligdom van
een mensenhart, maar ook hoe hard een mens
in deze tijd God nodig had om mens te zijn..
Zijn hart stond luisterend open voor God en
zonder de minste schroom ontving hij aan
huis de hoogdag, wat hem niet belette naar
de kerk te komen, als hij er occasie toe had,
om anderen ook de weg te tonen.

Bij zijn laatste opname in het ziekenhuis,
dat hem wonderwel heeft verzorgd, klonk
bijna radeloos de klacht dat niemand hem
de geestelijke bijstand gaf, waarop hij wacht-
te: "Ik wacht er reeds lang op; haast u en
maak het kort." Hoe aartsvaderlijk waardig
en teder heeft hij elkeen zegenend de hand
opgelegd en passend toegesproken en be-
dankt... Zijn ziel bleef als een kompas op
God gericht en hoe verbeidde hij de Ad-
vent, de komst van de Heer! Hij was ge-
reed. Vroeg hij niet, na alles te hebben uit-
gepraat, of hij nu sterven mocht?... 't Was
of hij zeggen wou: Mijn hart kan u niet lan-
ger verblijden en van bij de Heer, bij wie ik
mijn blijvende woonplaats kies, zal ik u be-
ter kunnen sterken en steunen.

Dank U, Frans om je onuitputtelijke moed
in je verborgen leed; dank om je onver-
bloemd christen-zijn ook in de zwaarste
test van een langdurige doodstrijd? Dank
om je bestendige zorg en liefde voor je ge-
zin.

Dank U, dierbare echtgenote, kinderen en
familie om je nabijzijn, ook in de smartelijk-
ste uren. Tot weerziens bij de Heer!

De families
MOREAU, DE BACKER,
VAN WILDER en ARENS

danken U voor de blijken van
deelneming in hun rouw.